

МЕРНА ЈЕДИНИЦА ЗА ГЛУМУ

странице 4-5.
ПЕДИКИРКА, 1968.
Са Рахелом Ферари,
Николом Милићем
и Ружицом Сокић

страница 6.
ИЗГУБЉЕНА СРЕЋА,
1976.

странице 8-9.
БЕТОН И СВИЦИ, 1965.

Претходна страна:
**ЦЕО ЖИВОТ ЗА
ГОДИНУ ДАНА**,
1971.
Са Миленом Дравић

ИЗГНАНИЦИ, 1973.

пише

Марко Мисирача

Примарно препознат у јавности, чак и овековечен споменцима као Краљ Иби и Радован Трећи (први, у препознатљивом клоновском костиму на пјачети испред Атељеа 212, други са пребаченим пешкиром преко рамена и чувеном беретом на глави, на Тргу у Зајечару), првенствено као позоришни глумац чије су амблемске улоге из театра прешле у урбану легенду и свакодневни сленг, Зоран Радмиловић имао је, током каријере, завидан опус на малим екранима „наших ТВ пријемника“, како се и сâм изругивао и шалио кроз свог Радована. На телевизији је дебитовао у време њених почетака на овим просторима, у време док је програм још ишао уживо (1959. у ТВ драми *Кризанџема*, адаптацији истоименог позоришног комада Маријана Матковића) и до прераног одласка континуирано наступао у свим облицима културно-уметничког програма. Могло би се рећи да су му чак телевизија и радио пружили простор за амбициозније и изазовније глумачке креације него његови

примарни стваралачки простори, позориште и филм. Парадоксално – Чехова је више играо на ТВ него у позоришту.

Његово стваралаштво у ТВ програму може се поделити на неколико целина. Најмање три велике редакције унутар ТВ Београд стварале су играни програм у периоду о којем говоримо, током првих четврт века телевизије. Драмска, Хумористичка и Дечја редакција примарно су припремале и реализовале оригиналне ТВ драме, адаптације књижевних дела (прозних и драмских), те драме, комедије, ТВ „игре“ (разни називи родова били су, током година, у употреби) у оквиру драмских, хумористичких и дечјих циклуса. Серијски програм доминирао је Хумористичком и Дечјом редакцијом (у првој, за серијски хумор били су задужени Лола Ђукић и Новак Новак, пионири ТВ хумора код нас, док је у Дечјој поворка стваралаца на челу са Душком Радовићем и Вером Белогрић стварала радо гледане едукативно-игране серије за најмлађе), док су појединачне драмске емисије биле примат у Драмској редакцији, коју је дуги низ година водио редитељ и књижевник Василије Поповић (алиас Павле Угринов). Када помишљамо на Радмиловићев глумачки лик са малог екрана, у сећање, крајње субјективно, прво призивамо неколико улога у антологијским ТВ драмама и ТВ филмовима по Чехову (*Ујка Вања* и *Павиљон 6*) и Данилу Кишу (*Дрвени сандук Томаса Вулфа*), остварењима којима зуб времена ништа није одузео, и која, срећом, можемо и данас да видимо (за разлику од већине других ТВ остварења која, нажалост, нису сачувана, те нам од бројних наслова данас остаје само понека новинска најава, фотографија или понеки критички запис). Интересантно је да су ове три Радмиловићеве улоге режирали „странци“: *Ујка Вању* пољски филмски и ТВ редитељ Јиржи Антчак, чест гост београдске телевизије, *Павиљон 6* румунски редитељ Лучијан Пинтилије, док је *Дрвени сандук Томаса Вулфа* режирao Сплићанин, такође гост београдске ТВ, Бранко Иванда. Наравно, поред ових, бројни значајни домаћи редитељи били су заслужни за Радмиловићеву каријеру ТВ глумца, почевши од Славољуба Стефановића Равасија који је режирao поменуто *Кризанџелу* као и једну од последњих Зоранових ТВ креација, у драми Мирка Ковача *Последња аванџура*, затим Александар Ђорђевић, Здравко Шотра, Арса Јовановић, Небојша Комадина, Јован Коњовић, Вера Белогрић, Љубомир Драшкић и др.

ЉУБАВ НА ТЕЛЕФОНУ,
1967.